

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE | zima 2021

Jan Soběslavský:

**V Diakonii pomáhají lidé lidem.
A je potřeba vyjasňovat představu
o tom, kdo komu vlastně pomáhá
a k čemu.**

- 2 Zamyšlení
Jak poznáme, že jsme zvolili pro život správnou cestu
- 3 **Rozhovor s Janem Soběslavským:**
Nejde o zlaté kliky na dveřích, ale aby u nás lidem bylo hezky, jako doma
- 6 Středisko humanitární a rozvojové spolupráce získalo cenu za osvětovou kampaň v Kambodži
- 7 **Reportáž:**
Diakonie Praha staví komunitní domov pro dospělé lidi s autismem
- 11 **Inovace v Diakonii - hledáme cesty,**
jak naplnit potřeby každého člověka
Vítězové za rok 2021
- 13 **Sociálně terapeutická dílna pomáhá lidem s duševním onemocněním**

Vážení a milí čtenáři,

Spasitelův příchod líčí v Bibli evangelista Jan zvláštním způsobem – hymnem, tedy vznešenou básní, která opěvuje Slovo. Působí odtazitě. Vánoční hra o narození Ježíška by podle ní nevznikla. Jan však záměrně míří co nejhlouběji. Pokouší se vystihnout smysl vánočních událostí. Evangelium psal řecky. V řečtině se slovo řekne logos a má široký význam. Může též znamenat rozum či řád. A to chtěl asi Jan zdůraznit. Mysterium Vánoc spočívá v tom, že na svět přichází v osobě Ježíše Krista nový a současně původně zamýšlený řád. Řád, který není chladný, postavený na matematických principech či abstraktních fyzikálních zákonech, příkazech či zákazech. Slovo se stalo tělem, říká evangelista. Podstata veškerenstva je plná této lidskosti. Rozumí člověčím slabostem, protože je sama nese, spolunese. Překonávat je chce trpělivostí, důvěrou a vírou. Kež se i v nás během nejkratších dní v roce takový řád obnoví!

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

„Potěšte, potěšte můj lid,“ praví váš Bůh. Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!“

Izajáš 40, 1; 3

Je advent. Poznáme to velmi dobře. V kostelech hoří svíčky. Na stromech i v oknech se objevuje čím dál více zelených nebo zlatých ratolestí, v ulicích svítí hvězdy rozměrů někdy vskutku monstrózních (na to už jsme si zvykli). Množí se znamení, že se něco blíží, že něco přichází. Inu, je advent. Jako každý rok, řekneme si, nic nového. Život přeci přináší období, kdy se hekticky a intenzivně připravujeme na očekávaný příchod. Nejenom Vánoc. Může jít i o dovolenou, prázdniny. Nebo třeba o účetní uzávěrku, že. To je celá ta naše moderní,

rychlá doba. Jedno střídá druhé. My to mnohdy nestačíme pořádně prožít.

Vánoce, ty poznáváme velmi dobře. Ale jak poznáme, že jsme zvolili pro život správnou cestu? Zůstaneme jenom u otázek, nebo se pokusíme najít tu správnou pěšinku? Odhodláme se v životě proslápnout cestu naší pustinou? Najdeme odvahu vydat se na cestu, na které si je třeba leccos odpustit? Vždyť právě to vyrovná hory vin a hlubiny studu v lidském životě. A začít musíme u sebe, u svých nejbližších. Drobnými krůčky odpovědných každodenní starostí, které pomaloučku začnou čistit a srovnávat prostor kolem nás. A pak vytrvat a těmi drobnými krůčky šlapat dál. S otevřenými očima i srdcem poznáme, že Bůh je blíž, než si myslíme.

■ Štěpán Brodský

Říkáme lidem, pomůžeme vám důstojně a krásně prožít závěr života. Co to ale znamená?

S Janem Soběslavským o tom, co Diakonii čeká v nejbližších třech letech

Když jde o byznys, podniky své plány tají před konkurencí. V Diakonii ale o byznys nejde. Diakonie je veřejná služba zřizovaná církví a s širokým okruhem podporovatelů. „A tak si myslím, že je na místě pravidelně informovat, kam směřujeme,“ říká ředitel Diakonie ČCE Jan Soběslavský. To směřování formuluje nový strategický plán. Tentokrát se nedá shrnout jen do jednoduchých, dosažitelných cílů. Počítá také s širokou a dost napínavou diskusí. I proto je důležité o něm mluvit.

Poslední strategický plán byl orientovaný hodně prakticky, třeba na zlepšení personalistiky v Diakonii. Teď se v něm ale objevují témata vyloženě filozofická. Jak se v něm ocitla?

Praktická témata samozřejmě neopouštíme. Shodli jsme se například, že se musíme naučit lépe pečovat o budovy, které Diakonie vlastní. Někde to zvládají skvěle, někde to ovšem pokulhává. A pak bych chtěl zdůraznit, že ani minulý strategický plán, který už jsme naplnili, nebyl zaměřený jenom ryze prakticky. Vždyť jeho součástí byly diakonické hodnoty. Pro připomenutí, jde o milosrdenství, fortelnost, společenství a naději. Cílem bylo, aby se s nimi doslova všichni pracovníci Diakonie seznámili, což se povedlo. Protože jsou

diakonické hodnoty formulovány záměrně nekonvenčně, vedou k otázkám. Zjednodušeně řečeno už víme, že máme k druhým přistupovat s milosrdenstvím. A začínáme se ptát, no jo, ale co vlastně to milosrdenství znamená? V následujícím období chceme toto tážení podpořit a zarámovat diskusí o jedné otázce, která podle mě stojí nad tím a ve které se všechno další tážení spojuje.

Ta otázka zní?

Kdo je člověk? Já vím, že na rozdíl třeba od vyrovnaného rozpočtu se to jeví jako strašně abstraktní téma, ale veškerá práce Diakonie podle mého k němu směřuje.

pokračování na další straně

V Diakonii pomáhají lidé lidem. A je potřeba vyjasňovat představu o tom, kdo komu vlastně pomáhá a k čemu.

Neměla by mít Diakonie takové otázky dávno zodpovězené?

Tak by se také dalo uvažovat, ale je to po mém soudu trochu zavádějící způsob uvažování. Osobně jsem přesvědčený o tom, že otázku, kdo je člověk, si lidstvo musí stále znovu vyjasňovat. Nelze dojít k definitivní odpovědi, abychom si mohli říct – už víme, můžeme jít dál. Vždyť jak nám pohled na to, kdo je vlastně člověk, mění třeba jenom pokrok ve vědě. Převedu to na konkrétní příklad. Diakonie provozuje domovy pro seniory. Říkáme lidem, pojdte k nám, pomůžeme vám, abyste důstojně a krásně prožili závěr svého života. Co to ale znamená? Znamená to stoprocentní servis, úzkostlivou čistotu a kalorickou stravu vypočítanou přesně podle lidského genomu? Nebo je důležitější cítit se jako doma, k čemuž patří i trocha nepořádku a improvizace? To je jenom malá ukáзка z toho, o čem máme vést rozhovor. Myslím, že bude dost napínavý, protože se týká nejhlubších témat na poli filosofie, biologie, teologie, psychologie. Jde v něm o to, že pomoc člověku má i rozměr, na který se zapomíná. Řekněme rozměr duchovně-spirituální.

V Diakonii pomáhají lidé lidem.

v Diakonii duchovně-spirituální péče stále představuje těžké téma. Myslím si ale, že už jsme dnes v takové formě, že nás nezavalí. Ošetřili jsme to i po personální

Pak také manažeři, a patřili mezi ně i evangelíci, kterým téma spirituality asociovalo zbožné tlachání, na které byli alergičtí. Nakonec též lidé, kteří stojí úplně mimo jakékoliv církve, často s malým ponětím o křesťanství. Ono to asi chtělo nějaký čas, aby se všechny tyto skupiny navzájem poznaly, zvykly si na sebe a obrousily se tak nejostřejší hroty. Také bylo potřeba odvést nějakou práci. Zformulovat diakonické hodnoty a uvést je ve známost. Shodnout se na rámcové představě o tom, jak by měla moderní duchovně-spirituální péče vypadat – že má například respektovat člověka takového, jaký je, nic mu nevnucovat. S ohledem na všechny možné skupiny

stránce: máme první dvě kaplanky, Radku Včelnou a Julianu Hamari. Jejich úkolem je zavést v Diakonii kaplanskou službu. Za tři roky chceme mít kaplanů sedm.

Co bude jejich hlavním úkolem?

Diakonie pomáhá lidem, kteří jsou v nějaké nouzi. Buď z důvodu stáří, kdy člověka opouští jeho tělesná schránka.

pokračování na další straně

Zapomínalo se na něj i v Diakonii? To by bylo zvláštní, když se jedná o organizaci zřizovanou církví. U její obnovy před třiceti lety stála řada farářek a farářů.

Myslím, že vyloženě nezapomínalo. Ale musel uzrát čas, aby o něm bylo možné vést soustředěný rozhovor.

Jak to?

Nevím, jak to bylo dříve, ale když jsem do Diakonie v roce 2000 přišel, pozoroval jsem jistou rozpačitost kolem tohoto tématu. Asi to bylo dáno tím, že Diakonii tvořily skupiny s různým přístupem ke spiritualitě a těžko hledaly společnou řeč. Na jednu stranu lidé s velmi silně prožívanou osobní zbožností. Na druhé straně farářů, kterým se říká liberální, ale v zásadě se těžko dají nacpat do nějaké škatulky. Pak lidé z jiných církví, než je ta naše Českobratrská evangelická.

Diakonie nabízí prostor pro spiritualitu. Bohoslužby v domově pro seniory, Krabčice.

Na pomoci je čím dál víc závislý a naléhavě přemýšlí o tom, co se děje s jeho důstojností. Nebo pracujeme s lidmi s postižením, kteří jsou z nejrůznějších důvodů stigmatizováni. Našimi klienty jsou i lidé, kteří v životě něco zpackali a dostali se na špatnou cestu. Ve všech těchto případech se jaksí naléhavěji zpřítomňuje otázka po smyslu lidského života a jde obzvlášť na dřevě. A právě

Bude to teď možná trochu nenáležitě, ale pojďme rozhovor uzavřít něčím hodně přízemním. Na začátku jste zmiňoval, že součástí nového strategického plánu je větší pozornost, která se má věnovat péči o budovy. Proč?

Když dnes přijdu do paneláku, kde jsem vyrůstal, tak ten dům má nové opláštění, nový výtah, většina bytů má nová jádra.

Kaple v hospici Citadela, Valašské Meziříčí

v takových situacích mají naši kaplani nabízet podporu. Do té jsou zahrnuti nejen samotní klienti, ale i jejich rodinní příslušníci a také zaměstnanci Diakonie.

To jsou tedy kaplani. Počítá se ještě s někým dalším?

Naší ambicí je vymezit tři nejdůležitější oblasti pomoci lidem a nalézt pro ně v Diakonii experty, schopné o nich promlouvat ve veřejném prostoru, aby zkušenosti Diakonie zřetelně obohacovaly veřejnou debatu. Pravděpodobně se zaměříme hlavně na témata seniorů, lidí se zdravotním handicapem a lidí na okraji společnosti.

Jedná se o skoro komplet nový dům. Je to logické, protože když se do nemovitosti za desetiletí nedá ani kačka, tak má pořád pěknou hodnotu, ale jen toho pozemku, který zabírá. No a Diakonie vlastní také budovy – ne všechny, ale některé ano – na které skoro třicet let nikdo pořádně nešáhl. To má myslím Diakonie společně s církví: najde se v ní větší množství lidí, pro které je dimenze majetku jaksí nedůležitá. Přitom my zveme lidi, aby u nás žili. Když už tu sebedůvěru máme, musí mít i místa, kam zveme, nějakou úroveň. Nejde o zlaté kliky na dveřích, ale aby u nás lidem bylo hezky, jako doma.

■ Ptal se Adam Šůra

Jan Soběslavský

Vystudovaný právník a teolog je s Diakonií spjatý už od studijních let, kdy v ní vypomáhal v oblasti právního poradenství. Posléze byl 10 let

ředitelem brněnského střediska Diakonie, nyní již čtvrtým rokem zastává pozici ředitele celé Diakonie. Je ženatý a má 3 děti.

Odvážná práce v Kambodži

Hlavní cenu za pomoc v zahraničí převzalo Středisko humanitární a rozvojové spolupráce. Bodovalo netradičním počinem v Kambodži. Pracovnice Diakonie tam seznamuje ženy s možností používat a vyrábět látkové menstruační vložky. Tyto pomůcky intimní hygieny jsou zejména v chudinských čtvrtích mezi kambodžskými ženami neznámé. Menstruace tak například brání mladým dívkám chodit do školy. Diakonie pomáhá tuto bariéru odstranit. Cenu za to jí udělila Asociace společenské odpovědnosti.

Sbírka šatstva

Dva kamiony zaplnili dárci šatstvem, lůžkovinami a hračkami pro potřebné. Na váhu to dohromady činilo 15 tun. Sbíрку organizovala Diakonie Vsetín. Zapojily se do ní i některé obce a evangelické sbory z okolí Vsetína. S nakládáním pomáhali dobrovolníci Diakonie i skauti. Nyní už je všechn náklad v takzvané Textilní bance v Radiměři u Svitav. Poté, co ho pracovníci banky protřídí, zamíří například na Ukrajinu na pomoc lidem v nouzi.

Náprava škod po tornádu

Třetí kolo finanční pomoci pro domácnosti zasažené tornádem spouští Středisko humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie. Vybrané peníze budou rozdělovány grantovým systémem. Žádat o ně mohou domácnosti, kterým chybí prostředky na efektivní dokončení oprav a vybavení domů. Lidem postiženým tornádem už Diakonie vyplatila 15 milionů korun. Nynější třetí kolo pomoci naše humanitární středisko koordinuje s ostatními pomáhajícími organizacemi. Ze sbírek plánují rozdělit 81 milionů.

Výjimečný den otevřených dveří

Za účasti mnoha dárců se konal den otevřených dveří v pražské speciální škole Diakonie V Zápolí. Budova školy potřebuje nutnou rekonstrukci a rozšíření, aby nemusela odmítat nové žáky. O speciální školy Diakonie je totiž mezi rodinami s handicapovanými dětmi velký zájem. Rekonstrukce začne za osm měsíců. Poté škola pojme 100 žáků místo současných 48 a získá například tělocvičnu, která jí nyní chybí.

V Praze vzniká komunitní domov pro dospělé s autismem

Devíti dospělým s těžkou formou autismu poskytne [Diakonie Praha](#) nový celoroční domov. Jedná se o průkopnický počín, protože podobných zařízení je v ČR zatím minimum. Znamená též velkou [pomoc pro celé rodiny lidí s autismem](#).

Tomáš se neobejde bez rituálů, lpí na jejich dodržování. Už od probuzení neúprosně vyžaduje, aby se všechny ranní činnosti odehrávaly v přesném sledu, a přitom zvolna. Rodiče popohánět Tomáše nemůžou. Čím víc se na něj totiž spěchá, tím je pomalejší, nebo se také zastaví úplně.

Časově nejnáročnější je snídane. Tomáš vyžaduje dlouhé menu několika chodů, též podávaných v neměnném pořadí. Jednotlivé porce musí rodiče připravit v co nejmenších dávkách, aby se jejich syn nepřejídal. Snídane tak zabere jednu až dvě hodiny. A to den teprve začíná.

Čtrnáctiletý Tomáš má těžší formu autismu. Péče o něj zabírala rodičům všechny volný čas. „*Jde vlastně o takovou permanentní službu,*“ říká maminka Kateřina. „*Dá se říct, že jsme žili v sociální izolaci.*“ Rodičům nedal syn nikdy odpočinout. Kvůli svému handicapu se ani není schopen zabavit sám. I jeho zábava na sebe bere rituální, velmi monotónní podoby. Od maminky například vyžaduje dokola vyprávět deset určitých dílů pohádek s Krtkem. „*Cestou autem z dovolené jsem takto vyprávěla dvě a půl hodiny,*“ vzpomíná paní Kateřina. Vybaví si o všem i náročnější vzpomínky: když syn z neznámého důvodu válí sudy po chodníku a každému, kdo se ho v tom pokusí zastavit, uštkne pořádný kopanec. Nebo když ho něco neodolatelně přitahuje, třeba to byla voda ve fontáně. Svlekl se a rozhodl se do ní vlézt. Ani tři lidé mu v tom nedovedli zabránit, pral se jako o život.

Tomášovi rodiče v tom naštěstí nejsou sami. Když byly jejich synovi tři roky a poprvé se začal projevoval jeho handicap, pomohla jim služba rané péče Diakonie. Tomáš také navštěvuje speciální školu. A od ledna letošního roku zůstává přes týden ve stacionáři. S rodiči tráví víkendy a svátky.

Diakonie je průkopníkem v trvalé péči o dospělé s autismem

Sehnat pro člověka s autismem zázemí mimo jeho vlastní rodinu je ovšem nesmírně obtížné. Svě o tom ví například paní Blanka, maminka

dnes už dospělé Markéty. Oslovila 27 zařízení v Praze a Středočeském kraji s dotazem, zda by její dceru přijala. Sedmadvacetkrát byla odmítnuta. Jen díky neústupné vytrvalosti nakonec získala pro Markétu odpovídající službu. Bohužel, stále se jedná o výjimku. Jak vyplývá například ze statistik Ministerstva práce a sociálních věcí, pobytových sociálních služeb pro lidi s autismem je u nás nedostatek. Zvláště tam, kde má dítě těžší formu autismu, rodiny většinou žijí ve vysilujícím režimu bez naděje na změnu. A i ti z mála šťastných rodičů, kteří našli alespoň nějakou pomoc, hledí do budoucnosti s nejistotou. Co až tady nebudou? Kdo se jejich milovaného dítěte ujme natrvalo?

V České republice patří Diakonie k průkopníkům trvalé péče o lidi s těžší formou autismu. Domov Radost v Merklíně u Plzně jim poskytuje trvalé zázemí už mnoho let. Nyní se přidá i Diakonie Praha. V budově bývalé sídlištní školky v pražských Stodůlkách už funguje speciální škola, stacionáře a odlehčovací služba. Do dvou let tu vznikne moderní domov pro dospělé s těžší formou autismu, kteří potřebují individuální, intenzivní, a hlavně neustálou péči.

Patronky projektu Kateřina Sokolová a Mahulena Bočanová na stavbě nové budovy

pokračování na další straně

„Pro mě je autismus srdeční téma, díky mému autistickému bráškovi Rádovi. A taky proto, že vím, jaký je v Česku nedostatek pobytových center pro osoby s poruchou autistického spektra. Přála bych si více takových skvělých projektů jako je tento pod Diakonii Praha, aby se dospělí s autismem a jinými typy postižení mohli cítit hezky, bezpečně a doma i ve chvíli, kdy už nebude v silách jejich rodičů se o ně postarat.“

Kateřina Sokolová

Tu bude proškolený personál poskytovat 365 dní v roce, 24 hodin denně.

Budova nyní prochází velkou dostavbou. Patronkami náročného projektu se staly herečka Mahulena Bočanová a modelka Kateřina Sokolová. Obě moc dobře vědí, co autismus obnáší. Dcera Mahuleny i bratr Kateřiny mají diagnostikovanou poruchu autistického spektra.

Skutečný domov

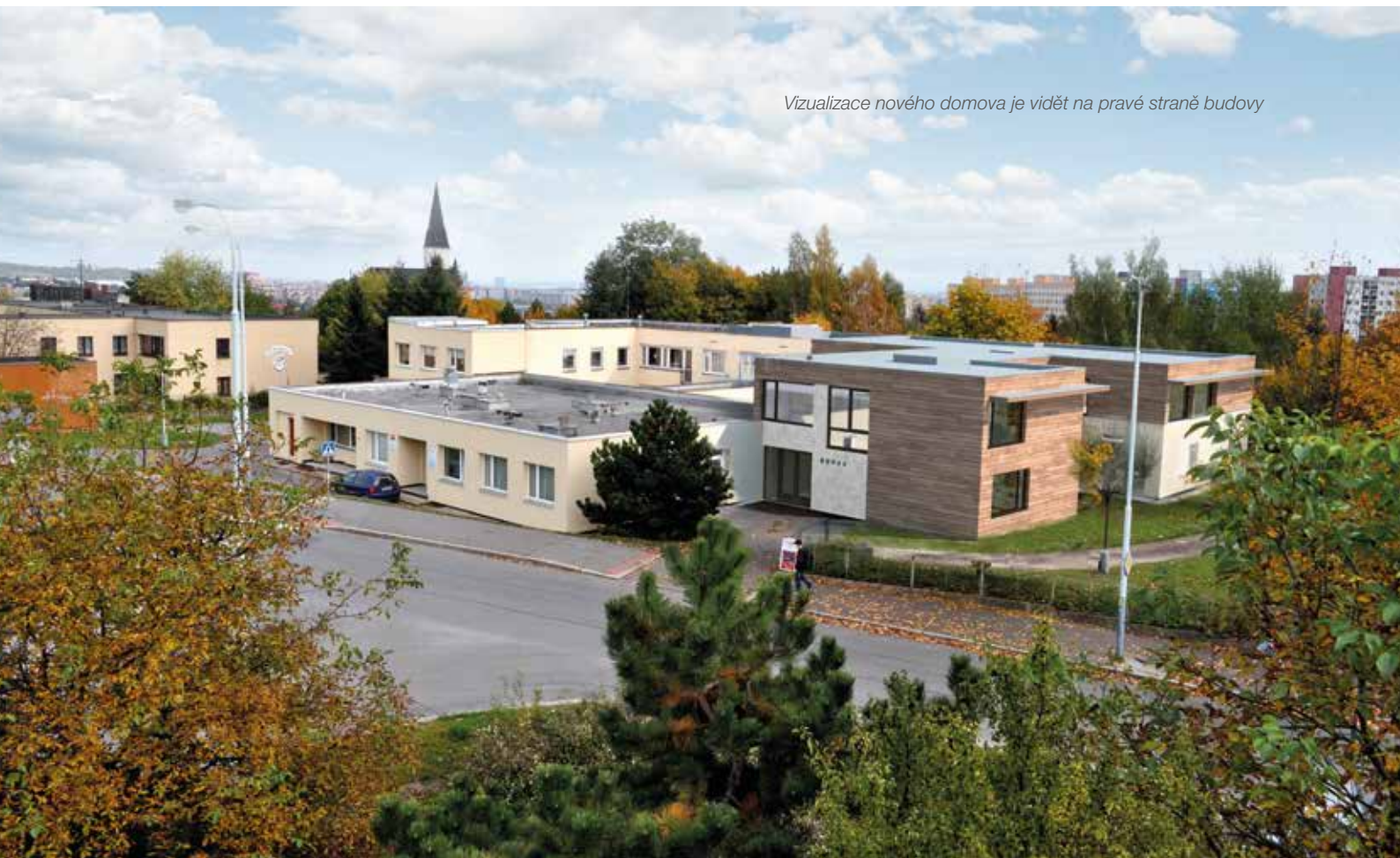
Nový domov se bude skládat z pěti jednolůžkových, dvou dvoulůžkových pokojů, společenské místnosti s kuchyní, aktivizační místnosti a koupelen. Celý prostor bude bezbariérový a je koncipován tak, aby co nejvíce připomínal skutečný domov. Magistrát Hlavního města Prahy slíbil podpořit budoucí finančně nákladný provoz. Péče o lidi s těžšími podobami autismu je totiž velmi náročná na personál. Jeden pečující se zvládne postarat o dva až tři klienty, v těch nejnáročnějších případech to dokonce bývá v poměru jeden na jednoho. Samotnou stavbu domova ze dvou třetin zaplatí formou dotace Ministerstvo práce a sociálních věcí. Ochota veřejných institucí projekt podpořit dává naději, že se pečující o lidi s autismem jednou dočkají systémové podpory i v naší zemi.

I tak nyní čelí Diakonie Praha náročné výzvě, jak sehnat zbývající třetinu z celkových 20 milionů, které jsou na dokončení domova potřeba. Bez pomoci dárců to nepůjde. Dobrou zprávou ovšem je, že pomůže i ten nejmenší finanční dar. Diakonii se totiž podařilo sehnat velkorysého partnera, který je ochoten každou darovanou částku zaslanou do 10. prosince zdvojnásobit. Kdo tedy pošle stovku, jakoby posílal stovky dvě. Podpoří tak nejen lidi s handicapem a jejich rodiny, ale také výjimečné prostředí velkorysosti, lásky a solidarity. Takové, které se kolem náročné pomoci potřebným často vytváří.

Když se má paní Kateřina, maminka čtrnáctiletého Tomáše, zamyslet nad tím, co jí náročná zkušenost s autismem přinesla, neváhá s odpovědí: *„Díky zdravotnímu postižení Toma jsme získali velký dar – poznali jsme ryzí a kvalitní lidi, kteří mají srdce na pravém místě. Takoví lidé, kteří se pohybují kolem postižených, dělají svou práci v plném nasazení s pokorou a láskou, kteří dokážou nejen vyslechnout, poradit, ale i ve správný čas správně pomoci. Tom nás k nim vlastně přivedl... Měli jsme tu čest poznat úžasné lidi jak z oblasti sociální péče, tak z oblasti školství. My měli štěstí i na lékaře. Takoví lidé si zaslouží velkou úctu a poděkování.“*

■ Adam Šůra

Vizualizace nového domova je vidět na pravé straně budovy

A CO SI PŘEJETE VY?

Zdraví, štěstí, dovolenou, kabelku, lásku, auto, dítě, dům, sklenku vína, víc času, medaili, pusu, kariéru? Někteří z nás si zase přejí důstojný domov s profesionální péčí, úlevu a naději.

**Stavíme nový domov pro lidi s autismem.
Část peněz máme, část ještě chybí.**

Pomoc má mnoho tváří, může mít i tu Vaši.

**Diakonie
Praha**

QR platba nebo převod
na sbírkové konto:
20001-127747339/0800

www.novydomov.diakonie.cz

Diakonie

Vnímáme potřeby každého člověka a snažíme se je naplnit. K tomu nám významně pomáhají **inovace** - nové postupy a projekty v našich službách a střediscích. Přinášíme vám krátký přehled všech **vítězů za rok 2021**.

KOMUNITNÍ TERAPEUTICKÁ ZAHRADA

Středisko: Světlo Vrchlabí

Umístění: 1. místo kategorie ředitelských inovací

Otevřená oáza pro terapii lidí s postižením, ale i místo pro setkávání světů při pěstování květin, zeleniny, při relaxaci s dětmi i při kulturních akcích pro širokou veřejnost. To vše je komunitní terapeutická zahrada ve Vrchlabí. Až do otevření zahrady ve Vrchlabí neexistovalo vhodné místo, kde by se oba světy mohly potkávat a poznávat. Podnětný přírodní venkovní prostor tu chyběl. Reportáž o zahradě naleznete v letním čísle magazínu.

REMINISCENCE S VR BRÝLEMI

Středisko: SCPS Praha

Umístění: 2. a 3. místo kategorie ředitelských inovací

Reminiscence člověku pomáhá uvědomit si, kým v minulosti byl, co vše prožil a zvládal. Vedle tradičních spouštěčů vzpomínek (např. stará fotografická alba) začali ve středisku používat také moderní technologie jako tablety a brýle pro virtuální realitu. Díky nim mohou klienti i v době, kdy již nemohou opustit pokoj, cestovat oblíbenými místy. Obraz je zároveň přenášen na tablet a je možné během virtuální procházky s klientem komunikovat, povzbuzovat, sdílet emoce.

ELEKTROKOLA A BENECYKL

Středisko: Rolnička Soběslav

Umístění: 2. a 3. místo kategorie ředitelských inovací

Sportovní vyžití pro lidi s postižením bývá dost často oříškem k rozlousknutí. V Rolničce mohou díky novému vozovému parku lidé s těžkým fyzickým a kombinovaným postižením a jejich pečující podnikat projíždky po okolí. Pomáhá jim k tomu Benecykl a elektrokola. Aktivně mohou trávit třeba volný víkend a mít neobvyklý zážitek. Benecykl je vhodný pro klienty upoutané na vozík i pro ty, kdo z důvodu sníženého intelektu nebo zdravotních obtíží nedokážou sami na kole jezdit.

HRA NA UČENÍ VYJMENOVANÝCH SLOV

Středisko: Světlo Vrchlabí

Umístění: 1. místo kategorie inovace služeb

Nejen dětem ze sociálně aktivizační služby ve Vrchlabí často dělají problém vyjmenovaná slova. Jak ale předat učivo v jiné, zábavné formě? Třeba formou hry! Ta se zaměřuje hlavně na český jazyk, ale dotýká se i dalších témat (přírodopis, fyzika, matematika, pohybové činnosti, všeobecné znalosti). Hra je vymyšlená tak, aby se lehkými změnami mohla stát zajímavější či náročnější. Kdykoliv je možné vymyslet nové úkoly, které vyhovují aktuálním potřebám rodiny.

 Do kategorie **ředitelských inovací**

přihlašuje každé středisko jednu inovaci ve svých službách, vítěze hlasováním vybírají ředitelé středisek.

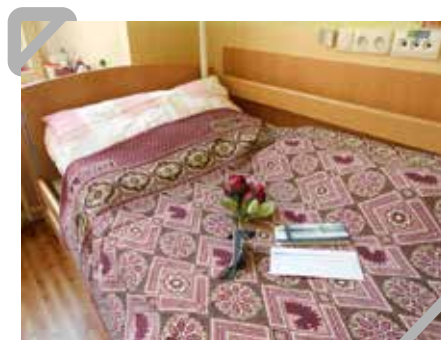
Do kategorie **inovací služeb** má možnost přihlásit se jakákoliv služba v Diakonii. Za jedno středisko může být nominováno i více inovací. Vítěze vybírá porota na setkání odborných sekcí.

RITUÁLY

Středisko: Myslibořice

Umístění: 2. místo kategorie inovace služeb

Příchod do domova pro seniory je velkou změnou. Tomu, aby byly první chvíle co nejpříjemnější, pomáhají rituály. Na oddělení, kam senior přichází, čeká malé uvítací posezení pro něj i jeho blízké. Stačí i chvilka seznámení u kávy a sušenek. Druhým myslibořickým rituálem je rozloučení se zemřelým klientem. Pro rodinu je ve chvíli, kdy si přijedou pro věci svého blízkého, na ustlaném lůžku připravena květina a kondolence. Rituály slouží nejen klientům a rodinám, ale také pracovníkům, kteří o klienta pečují.

ZÁŽITKOVÉ ČTENÍ

Středisko: Rolnička Soběslav

Umístění: 3. místo kategorie inovace služeb

Pro klienty s těžším mentální postižením bývá obtížné najít vhodné aktivity. Zážitkové čtení však zaručeně funguje! Rozvíjí hned několik smyslů zároveň – hmat, sluch, zrak a zapojuje také paměť. Ke čtení vybírají v Rolničce knihy, které jdou dobře ztvárnit vizuálně a mají i filosofický přesah. K příběhu se mohou vyrobit skutečné loutky, zpívat písničky, plnit různé úkoly, koukat na film, provádět jednoduché pokusy, bubnovat nebo třeba pěstovat květiny.

Nebojte se nás

Ilustrační obrázek

Desítky klientů se zájmem o rozvoj pracovních návyků prošly sociálně terapeutickou dílnou, kterou před čtyřmi lety otevřelo diakonické středisko CESTA. Klientkou zařízení v Uherském Hradišti je i paní Tereza, která dílnu navštěvuje už několikátým rokem. Díky tomu našla i vlastní zaměstnání, které ji moc těší.

„V dílně mi pracovníci pomohli s přípravou na pohovor, co říct, jak se vhodně obléct, na co se zeptat,“ vzpomíná. Co se pracovních návyků týče, oceňuje zejména výcvik v trpělivosti a samostatnosti. Zvládá díky tomu lépe i psychické výkyvy, které provázejí její duševní onemocnění. *„Celkově se můj psychický stav zlepšil,“* říká. *„Jsem jistější ve věcech, které jsem dříve vůbec nezvládala.“*

Schizofrenik vám neublíží

Už od mládí se paní Tereza potýká s diagnózou schizofrenie. Ve svém okolí i v rodině se stále potkává s nepochopením a strachem, a tak je pro ni důležité téma destigmatizace duševních onemocnění.

„Jsem mírumilovná, ale umím si zjednat i pořádek. Mám ráda zvířata, koně a psy. Jsem sice nemocná, ale nejsem nebezpečná víc než kdokoli jiný,“ popisuje svůj život. *„Podstatné pro mě bylo, že jsem v roce 2018 díky středisku CESTA získala bydlení a poté začala navštěvovat dílnu. Užívám léky, mám okolo sebe lidi a podporu. Kdyby se*

se mnou začalo něco dít, hned to poznají a zasáhnou.

Diakonie mě pozvedla. Člověk se na vše může dívat jinýma očima. Je to pro mě motivace do budoucna. Věřím, že třeba za dva roky budu zase dál,“ uzavírá paní Tereza.

Sociálně terapeutická dílna střediska CESTA se zaměřuje na terapeutickou práci s lidmi s duševním onemocněním, lidmi s mentálním postižením a lidmi s kombinovaným postižením ve věku od 16 do 64 let. Činnosti, které jsou v sociálně terapeutické dílně vykonávány, napomáhají dlouhodobému rozvoji pracovních návyků, a to prostřednictvím sociálně pracovní terapie, která vede ke zvýšení dosažitelné životní úrovně a k sociálnímu začlenění do přirozeného sociálního prostředí. Nabízené aktivity jsou přizpůsobovány přáním a potřebám konkrétních klientů. Službu středisko poskytuje zdarma.

Diakonie tvoří **společenství**,
které v **milosrdenství** a s **nadějí**
fortelně pomáhá potřebným.

Děkujeme všem, kdo pracujete s námi.

www.hodnoty.diakonie.cz

Na velká přání je tu Krabice online

**Díky vašemu daru budeme moci pomáhat
dětem z rodin v nouzi nejen o Vánocích.**

www.krabiceonline.cz

Zašlete také dárcovskou SMS ve tvaru **DMS KRABICEODBOT 90** na číslo **87 777**.
Cena DMS je 90 Kč, Diakonie ČCE obdrží 89 Kč. Více na www.darcovskasms.cz.

